

ISLAM

A

CHRZEŚCIJAŃSTWO TAKIE, JAKIM WIDZI JE BIBLIA

AL-AHSA ISLAMIC CENTER

Przekład: Monika Meziani

PRZEDMOWA

Chrześcijaństwo i islam to dwie wielkie religie na świecie, każda z nich ma ponad miliard wyznawców. Choć mają one ze sobą wiele wspólnego, to jednak istnieje między nimi wielka przepaść. Jednym z głównych powodów jest brak wiedzy i właściwego zrozumienia wzajemnych poglądów. Musimy wszelkimi sposobami zbliżyć się do siebie, aby móc wspólnie czerpać korzyści z ich dziedzictwa.

Jednym z takich sposobów mogłoby być dla muzułmanina wyjaśnienie swemu chrześcijańskiemu bratu, że islam nie jest obcą religią, jak myślimy; jest on (islam ów przyp. tłum.) bardzo biblijny, w takim sensie, że muzułmanie postępują za tym, czego nauczali wszyscy prorocy Boga (wymienieni w Biblii). To muzułmanie najciślej trzymają się nauk Jezusa Chrystusa (pokój z nim), przez co zasługują na to, by nazywano ich sprawdzonymi naśladowcami Jezusa Chrystusa. To właśnie próbuje przekazać ta broszura.

W treści niniejszej broszury nie ma niczego oryginalnego. Jest to po prostu próba zebrania określonych wersetów i fragmentów Biblii, które uzasadniają twierdzenie muzułmanów, że islam nie jest nową religią, z nieznanymi poglądami i fundamentalnymi doktrynami. Cytaty tu zamieszczone pochodzą z *New Revised Standard Version* oraz *New International Version*¹. Materiał ten był pierwotnie przygotowany jako przemowa dla dużej grupy chrześcijan z Filipin, pracujących w Bahrajn; i *alhamdulillah*², został dobrze odebrany. Dodane zostały do niego dwa artykuły (oryginalnie opublikowane gdzie indziej) związane z tematem „Muhammad (pokój z nim) w Biblii”, jako uzupełnienie.

DISCOVER ISLAM zechce opublikować tę prezentację w formie książki. To nie tylko pomoże obalć różne stereotypy istniejące w umyśle chrześcijanina, ale także da muzułmaninowi właściwe zrozumienie, w celu komunikowania się z chrześcijańskim bratem/siostrą. Oby Allah wynagrodził ichowi Essamowi Eshaq i dr Lindzie Thayer za sprawdzenie szkicu i konstruktywne komentarze.

Nic nie pochodzi od nas z wyjątkiem tego, w czym Allah dopomoże.

Syed R. Ali

Bahrain

1-9-96

¹ Te wersje Biblii wykorzystane są w angielskiej broszurze; w polskim tłumaczeniu wykorzystana została Biblia Tysiąclecia ów przyp. tłum.

² arabski zwrot *šalhamdulillah* po polsku znaczy *šchwaga Bogu ów przyp. tłum.*

WSTĘP

Czytelnik może się zastanawiać, co islam ma wspólnego z Biblią, skoro Biblia jest w tym księgi chrześcijańskie, a islam to zupełnie inna religia! Jak zobaczymy, jest to bardzo powierzchowny osąd.

Faktem jest, że pomiędzy muzułmanami a chrześcijanami istnieje wiele podobieństw. Oboje mają wiele wspólnych wierzeń, jak wiara w jednego Boga, Jego wysłanników i proroków, boskie objawienie zesłane im, Dzień Sądu, niebo i piekło, itp. Poza chrześcijaństwem nie ma żadnej innej religii, z wyjątkiem islamu, której podstawą jest wiara w Jezusa Chrystusa (pokój z nim)³ i objawienie dane mu przez Boga w Ewangelię. Muzułmanie wierzą, że został on poczęty w cudowny sposób, bez żadnego ojca, oraz że dokonywał wielkich cudów, jak przywracanie życia umarłym, uzdrawianie niewidomych i trądowatych z mocy Boga. Wierzą także w powtórne przyjście Jezusa (pokój z nim). Tak on, jak i jego matka, Maryja (pokój z nimi obojgiem) są w islamie darzeni ogromnym szacunkiem.

Pozwólcie, że po tym wprowadzeniu przeanalizujemy islam oraz chrześcijaństwo, o jakim uczy Biblia. Obie te religie zostaną omówione w następujących rozdziałach:

Islam

1. Pochodzenie i znaczenie nazwy **ISLAM**
2. Koncept **ISLAMU** w Biblii
3. Praktyki **ISLAMU** w Biblii.

Chrześcijaństwo

4. Pochodzenie i znaczenie nazwy **CHRZEŚCJAŃSTWO**
5. Praktyki i znaczenie **CHRZEŚCJAŃSTWA** w Biblii.

³ Muzułmanie używają zwrotu „pokój z nim” (skrót (pzn)) zawsze, gdy wymieniają imię któregoś z proroków; jest to wyraz szacunku dla jego osoby.

WST P

1. NAZWA Š ISLAMÖ JEJ POCHODZENIE I ZNACZENIE

Kiedy człowiek rodzi się, nadaje mu się imię. Dzięki niemu może być rozpoznawany i identyfikowany. Dowodem na posiadania tego imienia są różne dokumenty. W ten sam sposób, by potwierdzić nazwę religii, powinniśmy poszukać dwóch rzeczy:

- Po wiadczenie to samo ci, tj. czy jest to rzeczywiście twoja nazwa? Jeśli tak, gdzie jest to zapisane?
- Kto ma moc po wiadczenia, tj. kto nadał nazwę?

Po wiadczenie to samo ci:

ŠIslamö jest autentyczną nazwą tej religii objawionej przez Boga. Jest ona zapisana w tej księdze islamu ó Koranie.

{Religi (sposobem życia) prawdziwa w oczach Boga jest islam!} [Rozdział 3, werset 19]

{A od tego, kto poszukuje innej religii niż islam, nie będzie ona przyjąć ta; i on w życiu ostatecznym będzie w liczbie tych, którzy ponieśli stratę.} [3:85]

Osoba, która praktykuje islam, to šmuzumaninö (po arabsku muslim ó przyp. tam.). Rdzeń s-l-m występuje w języku arabskim w dwóch spokrewnionych ze sobą słowach. Języki arabski, hebrajski (język Starego Testamentu) i aramejski (którego używał Jezus, pokój z nim) należą do jednej rodziny.

Kto ma moc po wiadczenia?

Czy nazwę šislamö nadali sami muzumanie, czy też Arabowie bądź inni ludzie, albo Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)? Będzie czy nazwa ta sama w sobie pojawi się z biegiem czasu? Odpowiedź brzmi: Nazwy šislamö i šmuzumanieö nie zostały nadane przez nikogo innego, jak tylko przez samego Boga.

{Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią; wybrałem dla was islam jako religię.} [5:3]

{i On nazwał was muzułmanami, niegdy i obecnie } [22:78]

Oto jeden z powodów, dla których nazwa *šmahometaninö* na określenie muzułmanina jest nie do zaakceptowania, nawet jeżeli muzułmanie są na ładowcami Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Dlaczego ktoś miałby nazywać ich *šmahometanamiö*, skoro oni mają już swoje nazwy - *šmuzułmanieö*?

Nazwa *šislamö* nie jest jedynie słowem identyfikującym, tak jak na przykład *šrybaö* - zwierzę morskie posiadające pewne cechy postrzegane jest jako *šrybaö*, jednak słowo *šrybaö* samo w sobie nie niesie żadnego znaczenia funkcjonalnego. W przypadku słowa *šislamö* jest inaczej. To nie tylko słowo identyfikujące, lecz także mające znaczenie funkcjonalne. Znaczenie tego słowa wyraża istotę poglądu i celu tej religii. Ma ono dwojakie znaczenie:

a ó poddanie się woli Jednego Jedyne Boga, Boga Prawdziwego,
b ó pokój (zawiera ten sam rdzeń co zwrot *šas-salamu alejkumö* oznaczające *špokój wamö*).

Te dwa znaczenia w rzeczywistości nie są traktowane oddzielnie; są one ze sobą związane. Dlatego najpełniejszym znaczeniem islamu jest *šosi gni cie pokoju poprzez poddanie się woli Jednego Prawdziwego Bogaö*.

2. KONCEPT ŠISLAMUÖ W BIBLIJ

Czy słowo *šislamö* znajduje się w Biblii?

Nie znajdujemy takiego określenia z trzech głównych powodów:

- Jest to słowo arabskie, a Biblia którą mamy w rękach jest to angielskie (polskie ó przyp. tłum.) tłumaczenie z greckiego i hebrajskiego;
- *šIslamö* jest słowem przetłumaczalnym. Skoro niesie ze sobą jakieś znaczenie, można je przetłumaczyć;
- Wiele obecnych religii identyfikowanych za pomocą nazw kościołów się na *šizm/yzmö* b d *šstwoö*, nie istniało w czasach biblijnych. Była wówczas albo religia polegająca na postępowaniu Jednemu Jedyne Bogu, albo bałwochwalstwo. Ludzie byli albo wierzącymi w Jednego Boga, albo poganami.

Oczywiście gdybyśmy chcieli znaleźć słowo *šislamö* w Biblii, musielibyśmy szukać jedynie jego przetłumaczonego znaczenia.

(a) ŠPoddanie si woli Jednego Prawdziwego Bogaö

Co oznacza tu sŁowo špoddanieö? Oznacza ono całkowite posŁusze stwo, z oddaniem i ochot . W terminologii biblijnej oznacza to szachowywanie przykaza ö lub šspeŁcianie woli Bogaö. Okre lenia te znajdujemy w wielu miejscach w Biblii, zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie. Oto przykŁady:

1. W Starym Testamencie czytamy o tym, czego Bóg wymaga od Swoich ludzi:

A teraz, Izraelu, czego Ÿada od ciebie Pan, Bóg twój? Tylko tego, by si baŁPana, Boga swojego, chodziŁwskzystkimi Jego drogami, miŁowaŁGo, sŁu yŁPanu, Bogu twemu, z caŁego swojego serca i z caŁej swej duszy, strzegŁpolece Pana i Jego praw, które ja ci podaj dzisiaj dla twego dobra. (Pwt 10,12-13)

Te wersety jasno wskazuj , e Bóg wymaga:

1. by si Go obawia
2. by pod a Jego cie kami
3. by Go miŁwa
4. by Mu sŁu y caŁym sercem i dusz
5. by zachowywa Jego przykazania.

Jedynym zdaniem zawieraj cym w sobie wszystkie powy sze punkty jest: šCaŁowite poddanie si woli Boga z oddaniem i ochot ö. Arabskie sŁowo šislamö ma takie wŁ nie znaczenie.

Skoro Bóg jest uczciwy i sprawiedliwy, nie b dzie On wymagaŁod Izraelitów czego innego ni od Arabów, Amerykanów czy Hindusów, albo Filipi czyków. Jest On Bogiem dla wszystkich ludzi na wiecie; jest Stwórc wszytkiego. Jasnym jest zatem, e Bóg chce, aby czŁwiek byŁla Niego nikim innym jak tylko šmuzuŁnaninemö.

2. Co wi cej, Bóg chce, by czŁwiek byŁšmuzuŁnaninemö na wskro , w ka dej chwili, niezale nie od tego, gdzie si znajduje ó zgodnie z tym, co czytamy w šWielkim Przykazaniuö:

SŁuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem - Panem jedynym. B dziesz miŁowaŁPana, Boga twojego, z caŁego swego serca, z caŁej duszy swojej, ze wszytkich swych siŁ Niech pozostan w twym sercu te sŁowa, które ja ci dzi nakazuj . Wpoisz je twoim synom, b dziesz o nich mówiŁprzebywaj c w domu, w czasie podró y, kŁd c si spa i wstaj c ze snu. Przywi esz je do twojej r ki jako znak. Niech one ci b d ozdob przed oczami. Wypisz je na odrzwiach swojego domu i na twoich bramach. (Pwt 6,4-9)

To samo przesłanie głęsiłi pozostali Prorocy Boga. Oto przykłady:

3. Dawid rzece pouczał c swego syna ó Salomona:

Ja wyruszam w drog [przeznaczon ludziom na] całej ziemi. Ty za b d mocny i oka si m em! B dziesz strzegęzarz dze Pana, Boga twego, aby i za Jego wskazaniem, przestrzega Jego praw, polece i nakazów, jak napisano w Prawie Moj esza, aby ci si powiodło wszystko, co zamierzysz, i wszystko, czym si zajmiesz. (I Krl 2,2-3)

4. Salomon, zwracaj c si do zgromadzenia izraelskiego:

Niech wszystkie ludy wiata dowiedz si , e jedynie Pan jest Bogiem, a innego nie ma. Niech wi c serce wasze b dzie szczere wobec Pana, Boga naszego, aby cie post powali wedug Jego praw i przestrzegali Jego nakazów, jak jest w dniu dzisiejszym. (I Krl 8,60-61)

5. Samuel, zwracaj c si do swego ludu:

Je li b dzieci si bali Pana, słu yli Mu i słu chali Jego głosu, nie sprzeciwiali si nakazom Pana, je li b dzieci tak wy, jak i wasz król, który nad wami panuje, szli za Panem, Bogiem waszym [wtedy Pan b dzie z wami]. Ale je eli nie b dzieci słu cha głosu Pana i sprzeciwia si b dziecie Jego nakazom, r ka Pana b dzie przeciw wam, podobnie jak był przeciw waszym przodkom. Bójcie si jedynie Pana, słu cie Mu w prawdzie z całego serca: spójrzcie, jak wiele wam wy wiadczył (i) Lecz gdyby cie trwali w przewrotno ci, zginiecie tak wy, jak i wasz król. (I Sam 12,14-15;24)

6. Jozue rzece na po egnanie:

Jozue odpowiedział ludowi: Wy jeste cie wiadkami przeciw samym sobie, e wybrali cie Pana, aby Mu słu y . I odpowiedzieli: Jeste my wiadkami. Usu cie wi c bogów obcych spo ród was i zwró cie serca wasze ku Panu, Bogu Izraela. I odrzekł lud Jozuemu: Panu, Bogu naszemu, chcemy słu y i głosu Jego chcemy słu cha . (Joz 24,22-24)

W Nowym Testamencie zauwamy, e Jezus (pokój z nim) nauczał tego samego ó by zachowywa przykazania i spełnia wol Boga, tzn. podda si woli Boga. Przykłady:

7. ycie wieczne poprzez poddanie si nakazom Boga:

A oto podszedł do Niego pewien człowiek i zapytał Nauczycielu, co dobrego mam czyni , aby otrzyma ycie wieczne? Odpowiedział mu: Dlaczego Mnie pytasz o dobro? Jeden tylko jest Dobry. A je li chcesz osi gn ycie, zachowaj przykazania. (Mt 19,16-17)

8. Królestwo niebieskie poprzez poddanie woli Boga:

Nie ka dy, który Mi mówi: Panie, Panie!, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wol mojego Ojca, który jest w niebie. (Mt 7,21)

9. U yte jest nawet sówo špoddanieö:

B d cie wi c poddani Bogu, przeciwstawiajcie si natomiast diabłu, a ucieknie od was. (Jk 4,7)

10. Jak pisał Jezus (pokój z nim) określił swą misję :

Moim pokarmem jest wypełnić wolę Tego, który mnie posłał i wykona Jego dzieła. (J 4,34)

11. Jak pokornie Jezus (pokój z nim) okazał swe poddanie Bogu!

Ja sam z siebie nic czynić nie mogę. Tak jak sąsiedzi, a sąsiad mój jest sprawiedliwy: nie szukam bowiem własnej woli, lecz woli Tego, który mnie posłał (J 5,30)

12. Jezus (pokój z nim) postrzegał uczniów jako swych braci i siostry:

Bo kto wypełnia wolę Ojca mego, który jest w niebie, ten mi jest bratem, siostrą i matką. (Mt 12,50)

(b) ŠPokój

Słowo špokój posiada wiele znaczeń: pokój ze Stwórcą, pokój umysłu, pokój w sercu, w społeczeństwie, itp. Takie znaczenie słowa šislamö zdaje się nie występuje tak często jak to pierwsze. Oto niektóre z wersetów, które wskazują na takie tłumaczenie.

Dziękuję sprawiedliwość ci, bo dajesz pokój, a owocem prawa o wieczyste bezpieczeństwo. (Iz 32,17)

Prawo jest efektem zachowywania przykaza (Pwt 6,25), a pokój jest efektem prawa. Słowo špokój jest znaczeniem słowa šISLAMö w sensie wiecznego spokoju, pewno ci, zaufania i pewno ci, tzn. zbawienia.

Pokój zostawiam wam, pokój mój dajcie wam. Nie tak jak daje wiat, ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze ani się nie lękajcie! (J 14:27)

Jezus (pokój z nim) mówił o spokoju jako:

- pokoju będącym jego pokojem
- pokoju przekazywanym innym
- pokój nie będący takim, jaki daje wiat
- pokój będący pocieszeniem dla serca
- pokój usuwający lęk.

ŠPokój, o jakim mówił Jezus (pokój z nim) nie był pokojem, jaki daje wiat, lecz był tym, jaki nazwał swym pokarmem i misją, tak jak czytamy w Janie 4,34. On sam go posiadał i chciał przekazać go innym. Miało usunąć strach przed potęgą i pocieszy serce wieści o życiu wiecznym.

Pokój w ŹISLAMIEö.

*Bęgosęwieni, którzy wprowadzaj pokój, albowiem oni b d nazwani synami Bo ymi.
(Mt 5,9)*

Tutaj Jezus (pokój z nim) zdaje si nazywa tych, którzy poddaj si Bogu (ŹMUZU/ MANÓWö) jako Źwrowadzaj cych pokójö, którzy w efekcie nazwani zostaj Ździe mi Bogaö, czyli lud mi Boga, czy te lud mi umięwanymi przez Boga. Bóg z pewno ci kocha tych, którzy zachowuj Jego przykazania i poddaj si Jego woli, zgodnie z Dziesi cioma Przykazaniami:

Okazuj za Ćask a do tyŹi cznego pokolenia tym, którzy Mnie mięuj i przestrzegaj Moich przykaza (Wj 20,6)

Powy sze wyra enie z Mateusza 5,9 jest porównywalne z tym zawartym w Psalmach:

Szcz liwy m , który si boi Pana i wielkie upodobanie ma w Jego przykazaniach. (Ps 112,1)

Szcz liwy ka dy, kto boi si Pana, kto chodzi Jego drogami! (Ps 128,1)

Opieraj c si na powy szej dyskusji kto mo e wyrazi zdziwienie:

Jak to mo liwe, e wszyscy Prorocy Boga nauczali ŹISLAMUö, w tym tak e Jezus (pokój z nim)? Czy byli oni tak naprawd ŹMUZU/ MANAMIö?

Odpowied brzmi ŹTAKö. ŹISLAMö byęreligi wszystkich Proroków, w tym tak e Jezusa (pokój z nim). Ich wierni na ladowcy byli tak e ŹMUZU/ MANAMIö. W to wę nie my, muzucanie, wierzymy.

Faktem jest, e:

- Islam nie jest now religi , która zostaę utworzona czy zapocz tkowana przez Proroka Muhammada (pokój i bęgosęwie stwo Allaha z nim).
- Termin Źmuzucaninö si ga daleko wcze niej ni czasów Muhammada (pokój i bęgosęwie stwo Allaha z nim).
- Rola Proroka Muhammada (pokój i bęgosęwie stwo Allaha z nim) byę prostym dopeęieniem pierwotnego przesęnia, pierwotnej religii, oraz przedstawieniem ostatecznego, czystego i wiecznego przewodnictwa dla ludzko ci, które zostaę mu objawione od Boga.

Koran gęsi:

{Powiedzcie (muzucanie): ŹMy wierzymy w Boga i w to, co nam zostaę zesęane, i w to, co zostaę zesęane Abrahamowi, Izmaelowi i Izaakowi, Jakubowi i pokoleniom; i w to, co zostaę dane Moj eszowi i Jezusowi; i w to, co zostaę dane prorokom od ich Pana. My nie robimy adnej ró nicy mi dzy nimi i poddajemy si Jemu caękowie.ö}
[2:136]

{On ustanowię dla was, je li chodzi o religi , to ju polecieę Noemu, i to, co objawili my tobie, i to, co polecili my Abrahamowi, Moj eszowi i Jezusowi. Przestrzegajcie nale ycie religii i nie rozdzielajcie si w niej!} [42:13]

{Abraham nie był ydem ani chrześcijaninem, lecz był szczerze wierzącym hanifem, całkowicie poddanym, i nie był on z liczby bałwochwalców.} [3:67]

Dalej zostanie to wyjaśnione bardziej szczegółowo.

3. PRAKTYKI ISLAMU W BIBLI

Zakładajc, że ISLAM nie jest nową religią, oraz że wszyscy Prorocy Boga, włącznie z Jezusem (pokój z nim), oraz ich wierni na ładowcy byli MUZU/MANAMI, to nasuwa się pytanie, czy wierzenia i praktyki islamskie tak je znajdujemy z Biblii? Sprawdźmy.

(a) ISLAMSKIE WYZNANIE WIARY:

Islam naucza o prawdziwym monoteizmie. Najbardziej fundamentalnym wierzeniem w islamie jest Jedno Boga, bez przypisywania Mu partnerów czy uznawania kogoś, kto dzieli z Nim Boskość. Bez tego nie ma islamu. Islamskie credo wyraża się prostym, lecz wieloznacznym wiadczeniem:

Nie ma bóstwa poza Jedynym Prawdziwym Bogiem (Allahem), a Muhammad jest Wysłannikiem Boga.

Każdy, kto wierzy w to o wiadczenie jest muzumaninem. To wyznanie wiary składa się z dwóch części:

- i) Pierwsza część dotyczy Boskości, Władzy i Suwerenności Jednego i Jedyne Boga, i tylko On jest Stwórcą, Podtrzymującym, Zbawicielem, Odkupicielem i Bogiem; i nie ma poza Nim innego.
- ii) Druga część dotyczy rodzaju przekazu pomiędzy Stwórcą a ludźmi, czyli misji proroczej. Muzumanin musi wierzyć w Wysłannika Boga i stosować się do jego nauk, gdyż jest to jedyna droga prowadząca do Boga.

Wspomnieliśmy wcześniej, że islam był religią wszystkich proroków Boga. Skoro tak, to islamskie wyznanie wiary przed nadejściem Proroka Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powinno zawierać:

- wiarę w Jednego Prawdziwego Boga, czyli że nikt nie jest godny czci z wyjątkiem Niego,
- wiarę w ówczesnego Wysłannika Boga jako jednego z Proroków.

i) Wiara w Jednego Prawdziwego Boga ukazana w Biblii

Oznacza to czysty monoteizm, który pozostaje cały czas niezmienny. Przykady:

1. Pierwsze z Dziesięciu Przykazań :

Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie bdziesz miał cudzych bogów obok Mnie! Nie bdziesz czynił adnej rze by ani adnego obrazu tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodach pod ziemi ! Nie bdziesz oddawał pokłonu i nie bdziesz im służył ponieważ Ja Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze występki ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia wzgl dem tych, którzy Mnie nienawidzą . (Wj 20,2-5)

2. *Niech wszystkie ludy świata dowiedzą się , że jedynie Pan jest Bogiem, a innego nie ma. (I Krl 8,60)*
3. *Poznaj dzisiaj i rozważ w swym sercu, że Pan jest Bogiem, a na niebie wysoko i na ziemi nisko nie ma innego. (Pwt 4,39)*
4. *Chcę abyście mogli poznać i uwierzyć Mi, oraz zrozumieć , że tylko Ja istnieję . Boga utworzonego przede Mną nie było ani po Mnie nie będzie. Ja, Pan, tylko Ja istnieję i poza Mną nie ma adnego zbawcy. (Iz 43,10-11)*
5. *Czy nie Ja jestem Pan, a nie ma innego Boga prócz Mnie? Bóg sprawiedliwy i zbawiający cy nie istnieje poza Mną . Nawróć się do Mnie, by się zbawił , wszystkie kraje świata, bo Ja jestem Bogiem, i nikt inny! Przysięgam na Siebie samego, z moich ust wychodzi sprawiedliwość , słowo nieodwołalne. Tak, przede Mną się zegniesz wszelkie kolano, wszelki język na Mnie przysięga będzie. (Iz 45,21-23)*
6. *Chcę Ja jestem Bogiem i nie ma innego, Bogiem, i nikogo nie ma jak Ja. (Iz 46,9)*
7. Jezus (pokój z nim) powiedział samo:
Chcę Pan Bóg nasz, Pan jest jeden. (Mk 12,29)

ii) Wiara w Wysłannika Boga ukazana w Biblii:

To wierzenie zmienia się z czasem, w zależności od konkretnej, ukazującej się wówczas misji proroczej. Dlatego w czasach Mojusza (pokój z nim) wyznaczenie wiary brzmiałoby:

Chcę a Mojusz jest Wysłannikiem Boga.

Po nadejściu Jezusa (pokój z nim) natomiast brzmiałoby ono:

Chcę a Jezus jest Wysłannikiem Boga.

To pokazuje, że powinno się wierzyć we wszystkich wcześniejszych Wysłanników Boga, oraz w obecnego Wysłannika.

Mojusz (pokój z nim) przekazywał ludziom słowo Boga. Był zatem Wysłannikiem Boga, lub przekazicielem Bożej woli. Powiedział do swych ludzi:

W tym czasie ja stałem między Panem a wami, aby wam oznajmić słowa Pana! (Pwt 5,5)

Za ludzie odpowiedzieli Moj eszowi (pokój z nim):

Mów ty do nas wszystko, co powie do ciebie Pan, Bóg nasz, a my usłuchamy i wykonamy to. (Pwt 5,27)

Ujawnienie woli Boga rozpoczął się wraz z pierwszym przykazaniem:

Jam jest Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie bódziesz miał bogów innych oprócz Mnie. (Pwt 5,6-7)

Z powyższych cytatów biblijnych wynika islamskie wyznanie wiary:

ŃNie ma bóstwa z wyjątkiem jedynego prawdziwego Boga, a Moj esz jest Wysłannikiem Boga.

Jezus (pokój z nim) wyraził islamskie wyznanie wiary w prostym zdaniu:

A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałem, Jezusa Chrystusa. (J 7,3)

Co przekazuje nam ten werset? Mówi nam, że życie wieczne, tj. zbawienie, zależy od następujących dwóch rzeczy:

- a) Ńpoznania jedynego prawdziwego Boga - tutaj słowo Ńpoznanie nie oznacza biernego poznania; to coś więcej. Pociąga ono za sobą:
 - wiedzieć, że jest On jedynym godnym czci, czy że jest On jedynym bóstwem,
 - wiedzieć, że jest On jedynym Zbawcą i Odkupicielem, oraz
 - akceptację Jego jako jedyne godnego czci i porzucenie czczenia kogokolwiek innego.

Sama wiedza jest bezużyteczna. Szatan/Lucyfer także wie o Bogu, kiedy został przeklęty i odrzucony z powodu odmowy bycia posłannym Boga.

Wierzysz, że jest jeden Bóg? Ścisnie czynisz ólecz tak e i zły duchy wierzą i drwią. (Jk 2,19)

- b) Ńzna Jezusa Chrystusa jako Wysłannika Boga wskazuje, że jedynie do jego nauk należy się stosować, z wyłączeniem innych ideologii. Werset (J 17,3) może zatem być parafrazą obecnego islamskiego wyznania wiary:

ŃNie ma bóstwa poza jedynym prawdziwym Bogiem, a Jezus Chrystus jest Wysłannikiem Boga.

Oto inny przykład islamskiego wyznania wiary:

Następnie w porze składania ofiary z pokarmów prorok Eliasz wystąpił i rzekł: ŃO Panie, Boe Abrahama, Izaaka oraz Izraela! Niech dzięki dzie wiadomo, że Ty jeste Bogiem w Izraelu, a ja Twój sługa na Twój rozkaz to wszystko uczynię. (I Krl 18,36)

Moemy to sparafrazowa nast puj co: ŹNie ma bóstwa poza jedynym prawdziwym Bogiem, a Eljasz jest Wysannikiem Boga.

(b) ISLAMSKIE MODLITWY/AKTY CZCI/OBRZDY RELIGIJNE

Muzucanie modl si i oddaj cze Bogu w sposób podobny do tego, w jaki czynili to wcze niejsi prorocy Boga. W Biblii znajdujemy o tym nast puj ce wzmianki:

i) Ukony i pokony do ziemi:

- Jezus (pokój z nim):

I odszedłszy nieco dalej, upadła twarz i modlił się (Mt 26,39)

- Moj esz (pokój z nim):

I natychmiast skłonił się Moj esz a do ziemi i oddał pokłon (Wj 34,8)

- Moj esz i Aaron (pokój z nimi):

Moj esz i Aaron odeszli od tumbu i skierowali się ku wejściu do Namiotu Spotkania. Tam padli na twarz (Lb 20,6)

- Abraham (pokój z nim):

Abraham padł na oblicze (Rdz 17,3)

- Sługa Abrahama:

Gdy służba Abrahama usłyszała ich słowa, oddał pokłon Panu. (Rdz 24,52)

- Jozue (pokój z nim):

Wtedy Jozue upadł twarz na ziemi, oddał mu pokłon (Joz 5,14)

- Ezdrasz i jego ludzie:

Potem oddali pokłon i padli przed Panem na kolana, twarz ku ziemi. (Ne 8,6)

ii) **Recytowanie** podczas pi ciu codziennych modlitw czego , co mogłoby zosta nazwane **Modlitw Pa sk** muzucanów (rozdziałem otwieraj cym Koran). Porównajcie to z tym, czego ó zgodnie z przekazem ó nauczał Jezus (Mt 6:9-13).

Modlitwa islamska (w Koranie)

Modlitwa chrześcijańska (w Biblii)

(Cz 1: Wychwalanie Pana i wspomnianie Jego atrybutów)

W imię Boga, Miłosiernego, Litościwego. Chwała Bogu, Panu wiatów, Miłosiernemu, Litościwemu. Królowi Dnia S du.

Ojciec nasz, który jesteś w niebie, niech się przyjdzie królestwo Twoje; niech Twoja wola spełnia się na ziemi, tak jak i w niebie.

(Cz 2: Szukanie pomocy)

Ciebie czcimy i Ciebie prosimy o pomoc.

Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj; i przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy tym, którzy przeciw nam zawinili;

(Cz 3: Prośba o przewodnictwo)

Prowad nas drogami prostymi, drogi tych, których obdarzyłeś łaską; nie za tych, którzy Cię rozgniewali; i nie tych, którzy zbłądzili.

I nie dopuść, abyśmy ulegli pokusie, ale nas zachowaj od zła!

iii) Modlitwy od wiatu do wieczora, jak zostały wspomniane w Psalmach (113,3).

Od wschodu słońca a po zachód jego niech imię Pańskie będzie pochwalone! (Ps 113,3)

iv) Odprawianie modlitw o określonych porach dnia, tak jak robili to Piotr i Jan, apostołowie Jezusa (pokój z nim), co było odpowiednikiem muzycznej modlitwy popołudniowej (Asr):

Gdy Piotr i Jan wchodził do wiatu na modlitwę o godzinie dziewiętej (Dz 3:1)*

* Tzn. trzeciej po południu (piętnastej) ów przypis z Biblii Tysiąclecia (przyp. tłum.).

v) Wznoszenie próśb, z uniesionymi dłońmi:

- Salomon (pokój z nim):

Potem, kiedy Salomon skończył nosić do Pana te wszystkie modlitwy i błagania, podniósł się przed ołtarza Pańskiego, z miejsca, gdzie klęczał i rękami wyciągniętymi do nieba (Krl 8,54)

- Ezdrasz (pokój z nim)

I Ezdrasz błogosławił Pana, wielkiego Boga, a cały lud z podniesieniem rąk swoich odpowiedział: Amen! Amen! (Ne 8,6)

vi) Wykonywanie ablucji przed odprawianiem modlitw:

I myli w niej r ce i nogi Moj esz i Aaron oraz jego synowie, przed wchodzeniem do Namiotu Spotkania i przyst pieniem do ołtarza, jak to nakazał Pan Moj eszowi. (Wj 40,31-32)

v) Zdejmowanie butów przy wchodzeniu na miejsce modlitwy, tak jak Bóg nakazał Moj eszowi (pokój z nim):

Rzekł mu [Bóg]: Ź Nie zbli aj si tu! Zdejm sandały z nóg, gdy miejsce, na którym stoisz, jest ziemi wi t ö (Wj 3,5)

Zdejmij sandały z nóg ó powiedział do niego Pan ó bo miejsce na którym stoisz, jest ziemi wi t . (Dz 7,33)

Na to rzekł wódz zast pów Pa skich do Jozuego: Ź Zdejm obuwie z nóg twoich, albowiem miejsce, na którym stoisz, jest wi teö. I Jozue tak uczynił (Joz 5,15)

viii) Nazywanie namiotu Boga Ź domem modlitwyö [po arabsku ŹMasd idö], tak jak robił to Jezus (pokój z nim)

I rzekł do nich: Ź Napisane jest: Mój dom ma by domem modlitwyí ö (Mt 21,13)

ix) Korzystanie z kalendarza lunarnego:

Sprawdzi si to, e ka dego miesi ca podczas nowiu i ka dego tygodnia w szabat, przyjdzie ka dy człowiek, by Mi odda pokłön ó mówi Pan. (Iz 66,23)

x) Post jest w islamie form oddawania czci. Obowi zkiem muzulmanina jest zachowywanie postu przez jeden pełny miesi c (zwany Ramadan) w roku, jako wiczenie w rozbudzeniu i odnawianiu prawej wiadomo ci i czynów. Jezus (pokój z nim) po cił przez czterdzie ci dni (Mt 4,2), a o tych, którzy pozwalaj sobie na wzmo enie pragnienia jedzenia i picia (tzn. poszcz) powiedział

Bóg osłwieni, którzy łkn i pragn sprawiedliwo ci, albowiem oni b d nasyчени.(Mt 5,6)

Jego nauczanie odno nie postu (Mt 6,16) jest Ź islamskieö:

Kiedy po cicie, nie b d cie pos pni jak obłudnicy. Przybieraj oni wygl d ponury, aby pokaza ludziom, e poszcz .

xi) Jałnu na jest innym obowi zkowym aktem czci w islamie; nazywana jest Ź Zakahö (biblijny termin Ź titheö). Prawa zwi zane z ni s wspomniane w (Wj 27,30-33). Jezus (pokój z nim) przypominał ludziom o jej duchu:

Strze cie si , eby cie uczynków pobo nych nie wykonywali przed lud mi po to, aby was widzieli; inaczej nie b dziecie mieli nagrody u Ojca waszego, który jest w niebie. (í) Zaprawd powiadam wam: ci otrzymali ju swoj nagrod . Kiedy za ty dajesz jałnu n , niech nie wie lewa twoja r ka co czyni prawa. (Mt 6,1-3)

xii) Pielgrzymka: Biblia wspomina, że ludzie powinni przychodzić w miejsce wybrane przez Boga i wysławiać Jego imię.

Jeśli szukać będziecie miejsca, które sobie wybierze Pan, Bóg wasz, spomni dzy wszystkich pokole, by tam umieścił swe imię na mieszkanie, tam pójdziecie, tam zanieście swoje całopalenia, krwawe ofiary (i) Tam też wobec Pana, Boga waszego, uczciwa będziecie wy ze swymi rodzinami, cieszyć się z dóbr, które wazę rka osi gnę, w czym błogosławim Pan, Bóg wasz. (Pwt 12,5-7)

Kiedy przybył Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), wykonał instrukcję. Muzułmanie udają się do Mekki ó miejsca [na śpustyni Paranö, jak określa to Biblia (Rdz 21,21)] błogosławionego przez Boga, gdzie Prorok Abraham (pokój z nim) wybudował dom modlitwy, czy śDom Bogaö [po arabsku śBaitullahö, a po hebrajsku śBethelö (Rdz 35,15; 28,18)] ó by chwalił Boga.

İ Przybył, by zebrał wszystkie narody i języki; przyjdź i ujrz moją chwałę. (Iz 66,18)

Podczas pielgrzymki muzulmanie rytualnie pij wodę ze źródła Zamzam. Był to źródło, z którego Hagar nabrała wody dla swego spragnionego syna, Izmaela (pokój z nim):

Po czym Bóg otworzył jej oczy i ujrzęła studnię z wodą; a ona poszła, napełniła bukłak wodą i dała chłopcu pić. (Rdz 21,19)

źródło to (w Mekce, w Arabii Saudyjskiej) od tego czasu dostarcza wody.

c) NIEKTÓRE Z PRAKTYK ISLAMSKICH TAKIE, JAKIMI WIDZI JE BIBLIA

i) Muzułmanie nie jedzą **wieprzowiny**. Biblia także zabrania spożywania wieprzowiny.

Wieprz, ponieważ ma rozdzielone kopyto, ale nie przeżuwające, jest dla was nieczyste. Nie będziecie jedli ich mięsa ani dotykali ich padliny, ponieważ one dla was nieczyste. (Kpł 11,7-8; Pwt 14,8)

Ci, którzy jedzą mięso wini się określić przez Boga jako

İ lud buntowniczy i niesforny, który postępuje drogą swoją, za swoimi zachciankami (I 65,1-4)

Muzułmanie nie jedzą padliny, ani zwierząt rozszarpanych przez dzikie zwierzęta. Te zakazy znajdują się w Biblii:

Nie będziecie spożywać żadnej padliny. (Pwt 14,21)

Nie będziecie spożywać mięsa zwierzęcia rozszarpanego przez dzikie zwierzęta, ale je rzucicie psom. (Wj 22,30)

ii) Muzułanie stroni od **niezdu i wina**. Biblia podaje powody.

niezdu, wino i moszcz odbierają rozum (i) bo go (tnz. lud ó przyp. tłum.) duch niezdu omamió opu cili Boga swojego, aby cudzoł y . (Oz 4,11-12)

Szyderc jest wino, swarliw ó sycera, ka dy kto tutaj b dzi, niem dry. (Prz 20,1)

Nast pnie Pan powiedzia do Aarona: šKiedy b dziecie wchodzi do Namiotu Spotkania, ty i synowie twoi, nie b dziecie pi wina ani sycery, aby cie nie pomarli! To jest ustawa wieczysta dla wszystkich waszych pokole . (Kp 10,8-9)

Nie b d z tych, co winu hołuj lub mi sem si lubi ob era ; bo pijak i aró jest w n dzy, ospaó chodzą w achmanach. (Prz 23,20-21)

Nie patrz na wino, jak si czerwieni, jak pi knie byszczy w kielichu, jak two pynie [przez gardó]: bo w ko cu k sa jak mija, swój jad niby w wypuszcza. (Prz 23,31-32)

iii) Muzułanom zabroniony jest udział w **lichwie** (odsetkach). Biblia nakazuje:

Je li pożyczysz pieni dze ubogiemu z mojego ludu, yj temu obok ciebie, to nie b dziesz post powaó wobec niego jak lichwiarz i nie ka esz mu paci odsetek. (Wj 22,24)

iv) Muzułanie (m czy ni) s **obrzezani**. Sam Jezus (pokój z nim) tak e byóbrzezany (Łk 2,21), podobnie jak Abraham (pokój z nim) i wszyscy izraliccy prorocy oraz wierni ydzy.

v) **Sposób ubioru kobiet**: Od muzulańsk wymagany jest skromny ubiór. Zakonnice ubierają si w sposób muzulański. Biblia mówi, e Rebeka, ona Proroka Izaaka, zakrywaó si zasón :

i wtedy Rebeka wzię zasón i zakryó twarz. (Rdz 24,65)

Zgodnie z Nowym Testamentem, kobiety nie zakrywają gówy w publicznym oddawaniu czci postrzegane s za zha bione:

Je li wi c jaka kobieta nie nakrywa gówy, niech e ostrzy e swe wósy! Je li natomiast ha bi kobiet to, e jest ostrzy ona lub ogolona, niech e nakrywa gów ! (I Kor 11,6)

Oto inna islamska regulacja dotycz ca stroju, która znajduje si w Biblii:

Kobieta nie b dzie nosić ubioru m czyzny, ani m czyzna ubioru kobiety; gdy ka dy, kto tak post puje, obrzyó jest dla Pana, Boga swego. (Pwt 22,5)

vi) Muzułanie **pozdrawiaj si nawzajem** mówi c šAssalamu alejkumö, co oznacza šPokój wamö. Biblia daje nam dowód na to, e byó to tak e praktyka Jezusa (pokój z nim):

í przyszedł Jezus, stanął po rodku i rzekł do nich: ś Pokój wam!ö (J 20,19;21;26; / k 24,36)

Tak naprawdę Jezus (pokój z nim) pouczył swych apostołów, kiedy wysyłał ich na misję, a powinni oni używać tego pozdrowienia, kiedy wchodzi do jakiegoś domu. Jest to nauka islamska.

Wchodząc do domu, przywitajcie go pozdrowieniem. Je li dom na to zasługuje, niech przysłać na niego pokój wasz; je li zaś nie zasługuje, niech pokój wasz powróci do was! (Mt 10,12-13)

vii) Muzułmanie czy sto używają zwrotu **šinsza Allahö**, który oznacza śz woli Bogaö, czy śjak Bóg daö. Znajdujemy to pouczenie także w Biblii:

Wy, którzy nie wiecie nawet, co jutro będzie. Bo czym jesteście? Para jesteście, co się ukazuje na krótko, a potem znika. Zamiast tego powinniście mówić: ś Je eli Pan zechce, i będziemy żyli, zrobimy to lub owoö. (Jk 4,14-15)

Zastanawia nas, jak wiele z tych praktyk jest przestrzeganych dzisiaj przez chrześcijan. A zatem kto bardziej zasługuje na miano naśladowcy Jezusa Chrystusa ó muzulmanie, którzy znani są z tych praktyk, czy te ci, którzy nazywają siebie chrześcijanami?

Dlatego jasnym jest, że to, co robi muzulmanie to nic nowego czy dziwnego, jak może wydawać się chrześcijanom, lecz pochodzi to z Biblii. Jasnym jest także, że śislamö był religią wszystkich Proroków Boga. Islam był także religią Jezusa (pokój z nim).

Na tym nie koniec; ci głoszą religii Abrahama a po Muhammada (pokój z nim) także widoczna jest w Biblii, gdy znajdziemy proroctwa, tak w Starym, jak i w Nowym Testamencie, dotyczące nadziei Proroka Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Ta kwestia jest odrębnym tematem i wymaga osobnego omówienia. Dwa artykuły na ten temat są dodane w Załączniku.

CHRZE CIJA STWO

4. NAZWA ŠCHRZE CIJA STWOö JEJ POCHODZENIE I ZNACZENIE

Zobaczymy, e šchrze cija stwoö jakie obecnie znamy nie jest nauk Jezusa (pokój z nim). Tak naprawdę to muzucanie bli si s naukom Jezusa (pokój z nim) pod wzgl dem wierze i praktyk, ani eli šchrze cijanieö. Muzucanie czuj , e ich miö do Boga i do Jezusa (pokój z nim) jest bardziej ich prawem, ni chrze cijan. Trzeba pami ta , e nikt nie mo e by muzucaninem, je li nie wierzy w Jezusa (pokój z nim). Zarówno muzucanie, jak i chrze cijanie, maj wspólne dziedzictwo i oboje powinni czerpa z tego korzy ci. Oto powód, dla którego nauki Jezusa (pokój z nim) wymagaj szczególnej uwagi.

Teraz przyst pimy do ukazania šchrze cija stwaö w Biblii.

Zadamy te same dwa pytania, które wcze niej zdali my odno nie ISLAMU:

- a) Nazwa šchrze cija stwoö ó czy to naprawdę wö ciwa nazwa? Je li tak, gdzie jest ona zapisana? Innymi söwy, gdzie jest jej po wiadzenie to samo ci?
- b) Kto nadaö nazw ? B d kto jest organem po wiadczej cym?

Nazwa šchrze cija stwoö zostaö u yta po raz pierwszy w Antiochii, zgodnie z tym, co czytamy w Biblii:

Udaö si do Tarsu, aby odszuka Szawö. A kiedy [go] znalazö przyprowadziö do Antiochii i przez caö rok pracowali razem w Ko cieie nauczaj c wielk rzesz ludzi. W Antiochii te po raz pierwszy nazwano uczniów chrze cijanami. (Dz 11,25-26)

Kto nadaö nazw ? Ani Bóg, ani Jezus (pokój z nim).

Odno nie nazwy šchrze cija stwoö mo emy powiedzie :

1. Nazwa ta nie zostaö nadana przez Boga ani przez Jezusa (pokój z nim).
2. Zostaö nadana przez ydów i pogan w Antiochii (mie cie w Imperium Rzymskim), tzn. raczej przez wrogów, ni przez przyjaciö
3. Nazwa ta zostaö nadana po odej ciu Jezusa (pokój z nim) z tego wiata.
4. Nazwa ta zostaö u yta dla poni enia (wyznawców tej religii ó przyp. töm.), zgodnie z ustaleniami historyków.

Kto może si spiera : ŃCł takiego jest w nazwie? Czy nazwa naprawd ma znaczenie? To mo e by wa ny zarzut, b d nie, jednak dla celów dyskusji wyja nijmy to znaczenie.

Słowo ŃCHRZE CIJA STWOö nie niesie ze sob adnego funkcjonalnego znaczenia, w przeciwie stwie do słowa ŃISLAMö. Jest to po prostu słowo do zidentyfikowania, wywodz ce si od ŃChrystusaö (tak jak ŃBuddyzmö wzi €sw nazw od Buddy). Zatem nast pnym pytaniem b dzie: ŃJaka jest definicja -chrze cija stwaö?

Przejd my do sedna.

- Kto mógłby powiedzie , e chrze cijanin to kto , kto wierzy w Jezusa Chrystusa (pokój z nim). My muzujemy tak e w niego wierzymy (wiara w niego jest jednym z aktów wiary). Tak wi c pod tym wzgl dem my tak e mo emy by nazywani Ńchrze cijanamiö.
- Kto mógłby powiedzie , e chrze cijanin to kto , kto przestrzega nauk Jezusa Chrystusa (pokój z nim). My muzujemy twierdzimy, e przestrzegamy ich bardziej, ani eli ci, którzy nazywaj siebie chrze cijanami. Skoro tak, to raczej my jeste my Ńchrze cijanamiö.
- Kto mógłby powiedzie , e chrze cijanin to ten, kto czci Jezusa Chrystusa (pokój z nim). Jednak my nie mo emy zaakceptowa tej definicji. Dlaczego? Po prostu dlatego, e Jezus (pokój z nim) nigdy nie stwierdził ŃJestem Bogiem i musicie mnie czci ö, ŃJestem równy i tak samo wieczny jak Bógö, czy te śwst picie do Królestwa niebieskiego, je li uwierzycie w moj ofiar z krwiö. Nie mamy adnych dowodów, e cho by raz wypowiedział takie stwierdzenie. Jezus (pokój z nim) z pewno ci nie u ywałby niejednoznacznego słownictwa w celu wyja nienia tak fundamentalnej i wa nej sprawy, ani te nie pozostawiłby tego w asnej wyobra ni i interpretacji ludzi. Tak naprawd kwestia natury Jezusa (pokój z nim) i jego Ńbosko ö to efekt spekulacji pó niejszych ŃOjców Ko ciołaö i teologów.

A czego nauczał Jezus (pokój z nim)? Co był istot jego misji? T kwestii omówimy bardziej szczegółowo.

5. PRAKTYKI I ZNACZENIE ŃCHRZE CIJA STWAö W BIBLI

Słowo Ńchrze cija stwoö nie znajduje si w adnej z Ewangelii. W innych ksi gach Nowego Testamentu nazwa ta wspomniana jest tylko kilka razy (Dz 11,26; Dz 26,28; I P 4,16). Jest to zrozumiałe, gdy termin ten został wymy lony dugo pó niej, kiedy Jezus (pokój z nim) opu cił ten wiat.

DWIE SYLWETKI CHRZYSTUSA

JEDNA SYLWETKA	INNA SYLWETKA
1. to ta dotycz ca historycznego Jezusa (pokój z nim)	1. dotyczy mitycznego, wymagowanego Jezusa
2. która istniała za życia Jezusa (pzn)	2. która była sformułowana po jego odejściu z tego świata
3. która była oryginalna	3. która stopniowo ewoluowała
4. którą sam Jezus propagował i praktykował	4. która jest sprzeczna z jego naukami i praktykami
5. która zachowała do czystego monoteizmu	5. na którą wpływ miały grecko-rzymska mitologia i filozofia
6. która jest zgodna z naukami WSZYSTKICH Proroków Boga	6. która nie jest zgodna z naukami ADNEGO z Proroków Boga
7. która jest prosta, jasna i logiczna	7. która jest zagadkowa, nieprzekonująca i nielogiczna
8. która jest autentyczna	8. która jest wymyślona
9. która wywodzi się z Objawienia od Boga danego Wyśłannikowi Boga (Jezusowi)	9. która wywodzi się z wizji byłego wroga Jezusa, który później stał się apostołem
10. którą opisuje Jezus, pan.	10. którą opisuje w. Paweł samozwańczy apostoł

Takie różnice między naukami Jezusa (pokój z nim) a naukami Kościoła stworzyły przeciwnemu człowiekowi problemy ze zrozumieniem prawdziwej religii objawionej przez Boga i spowodowały zamieszanie i konflikt. Nic dziwnego, że jest tak wiele odmiennych punktów widzenia w samym wierze chrześcijańskim, jak do wyznania głośno, że jest to właściwa droga.

Spójrzmy na nauki odnajdowane w każdej z obu wersji chrześcijaństwa.

(A) OSOBA CHRZYSTUSA I JEGO NAUKI:

Aby właściwie zrozumieć nauki Jezusa (pokój z nim), należy przeanalizować kim on był i jaki był charakter jego nauk oraz jaka była jego misja. Odpowiedzi udzielił sam Jezus (pokój z nim), które zostały przekazane w zapisach Ewangelii z Nowego Testamentu:

- **SYN CZ/ OWIECZY**

Jezus (pokój z nim) nazywa siebie synem człowieczym:

Rzekł więc do nich Jezus: Gdy wy wyślic Syna Człowieczego, wtedy poznacie, że Ja jestem i że Ja nic od siebie nie czynię. (J 8,28)

Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginięło. (Łk 19,10)

- **CZ/ OWIEK**

Teraz usłyszcie Mnie zabić, człowieka, który wam powiedział prawdę uszyszanu Boga. (J 8,40)

- **PROROK BOGA**

Przedstawił się jako prorok i wysłannik Boga, oraz reprezentant Królestwa niebieskiego. Zawsze zachęcał ludzi do podania za nim jak mogą:

Jednak dziś, jutro i pojutrze muszę być w drodze, bo rzecz niemożliwa, aby prorok zginął poza Jerozolimę. (Łk 13,33)

A Jezus mówił im: Tylko w swojej ojczyźnie, w ród swoich krewnych i w swoim domu nie będę prorokiem tak lekceważony. (Mk 6,4)

Ludzie rozpoznawali go jako Proroka Boga.

A tłumy odpowiadały: To jest prorok, Jezus z Nazaretu w Galilei. (Mt 21,11)

- **WYSŁANNIK BOGA** (tj. ten, który został wysłany przez Boga):

Odpowiedziawszy Jezus mówił: Moja nauka nie jest moja, lecz Tego, który Mnie posłał. (J 7,16)

i a kto Mnie przyjmuje, nie przyjmuje mnie, lecz Tego, który Mnie posłał. (Mk 9,37)

Nie mówię bowiem sam od siebie, ale Ten, który Mnie posłał Ojciec, On Mi nakazał co mam powiedzieć i oznajmić. (J 12,49)

- **CEL JEGO MISJI:**

Wierzył, że należy się jedynie Bogu i uczynił to najważniejszym celem wszystkich swoich działań:

Panu, Bogu swemu, bież dziesięć oddawać pokłon i Jemu samemu służę bież. (Mt 4,10)

Moim pokarmem jest wypełnić wolę Tego, który Mnie posłał i wykonać Jego dzieła. (J 4:34)

Niech przyjdzie królestwo Twoje; niech Twoja wola spełnia się na ziemi, tak jak i w niebie. (Mt 6,10)

- **NAUKI JEZUSA (pokój z nim):**

Przechodz c do nauk w chrze cija stwie jako tych wprowadzonych przez Jezusa (pokój z nim) mo emy ograniczy nasz dyskusj do dwóch podstawowych i najbardziej istotnych kwestii: przestrzeganie Prawa i Zbawienie.

i) Odno nie Boskiego Prawa:

Jezus (pokój z nim) kład nacisk na przestrzeganie Boskiego Prawa i poddanie si Boskim nakazom ó tego samego uczy Moj esz i wszyscy wcze niejsi prorocy. Sam Jezus (pokój z nim) przestrzega Prawa i uczy innych, by tak e go przestrzegali. Zastanówcie si nad jego stwierdzeniem zawartym w Kazaniu na Górzeö:

Nie s d cie, e przyszed em znie Prawo albo Proroków. Nie przyszed em znie , ale wype ai . (Mt 5,17)

Chcia on, by ludzie przestrzegali Prawa Boskiego, nie za zast powali je prawem stworzonym przez cz owieka, oraz by wyzbyli si hipokryzji powszechnej wówczas w ród przywódców ydowskich:

Ob idnicy, dobrze powiedzia o was prorok Izajasz: Ten lud czci Mnie wargami, lecz sercem swym daleko jest ode Mnie. Ale czci mnie na pró no, ucz c zasad podanych przez ludzi. (Mt 15,7-9)

ii) Odno nie Zbawienia:

Nauki Jezusa (pokój z nim) odno nie Zbawienia tak e nie ró ni si od nauk wcze niejszych proroków i wys anników Boga. Wyja ni on jasno, e Zbawienie mo na osi gn poprzez zachowywanie Bo ych przykaza , pod anie za naukami Jezusa (pokój z nim), robienie dobrych uczynków i al za grzechy.

Dlaczego Mnie pytasz o dobro? Jeden tylko jest Dobry. A je li chcesz osi gn ycie, zachowaj przykazania. (Mt 19,17)

A to jest ycie wieczne: aby znali Ciebie, jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego pos a , Jezusa Chrystusa. (J 17:3)

Zaprawd , zaprawd , powiadam wam: Kto s a s a mego i wierzy w Tego, który Mnie pos a , ma ycie wieczne i nie idzie na s d, lecz ze mierci przeszed do ycia. (J 5,24)

Bo powiadam wam: Je li wasza sprawiedliwo nie b dzie wi ksza ni uczonych w Pi mie i faryzeuszów, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego. (Mt 5,20)

Bynajmniej, powiadam wam; lecz je li si nie nawrócicie, wszyscy podobnie zginiecie. (l k 13,3)

(B) OSOBA PAW/ A I JEGO APOSTOLSTWO

Przyjrzyjmy się sylwetce Pawła, autora około 14 z 27 ksiąg Nowego Testamentu.

Paweł nie był uczniem wybranym przez Jezusa (pokój z nim), ani nigdy go nawet nie spotkał. Pochodził z Tarsu (miasta w obecnej Turcji). Był żydem z pochodzenia i z wyznania, miał zaszczyt być obywatelem Imperium Rzymskiego. Miał wprawdzie powiązania z elitą rzymską. Był osobą inteligentną, wykształconą, znał literaturę grecką i kulturę inną niż żydowska.

Paweł mocno przeciwstawiał się Jezusowi (pokój z nim) za jego życie; torturował i zabił wielu jego zwolenników (Dz 26,9-11; Ga 1,13). Był obecny przy ukamienowaniu w. Szczepana, pierwszego chrześcijańskiego męczennika (Dz 7,58-60). Dokonał niszczenia kościoła (Dz 8,3). Zgodnie ze swym własnym przekazem odbywał podróż do Damaszku, aby aresztować zwolenników Jezusa (pokój z nim), kiedy do wiadczył w wizji, w której zobaczył Jezusa wyznaczającego go na swego apostoła.

Paweł nie nauczył się Ewangelii od żadnego z apostołów czy uczniów Jezusa (pokój z nim):

Nie otrzymałem jej bowiem ani nie nauczyłem się od jakiego człowieka, lecz objawił mi ją Jezus Chrystus. (Ga 1,12)

Zawsze wierzył w Jezusa (pokój z nim) ze swej wizji o mistycznego Chrystusa, a nie był zainteresowany osobą Jezusa (pokój z nim), który żył pomiędzy swymi ludźmi i głosił swą Ewangelię:

Tak wiacie i my odtąd już nikogo nie znamy według ciała; a je li nawet według ciała poznali my Chrystusa, to już wiacie nie znamy Go w ten sposób. (2 Kor 5,16)

W związku z tym Paweł głosił swój własny, objawiony wersję chrześcijaństwa, która była całkowicie różna od tego, czego nauczał Jezus (pokój z nim) i inna od tego, w co wierzyli apostołowie wybrani przez Jezusa (pokój z nim). Osiągnął ogromny sukces wśród pogan, gdy używał wszelkich sposobów, by ich pozyskać:

Dla żydów stałem się jak żyd, aby pozyskać żydów. Dla tych, co są pod Prawem, byłem jak ten, który jest pod Prawem - choć w rzeczywistości ci nie byłem pod Prawem - by pozyskać tych, co pozostawali pod Prawem. Dla niepodlegających Prawu byłem jak niepodlegający Prawu - nie będąc zresztą wolnym od prawa Bożego, lecz podlegającym Prawu Chrystusowemu - by pozyskać tych, którzy nie są pod Prawem. (1 Kor 9,20-21)

Czy to nie dziwne, że Paweł przedstawia prawo mistycznego Chrystusa tak różnie od prawa Boskiego?

On sam przyznaje się do używania kłamstw:

Ale je eli przez moje kłamstwo prawda Bo a tym wi cej się uwydatnia ku Jego chwale, jakim prawem jeszcze i ja mam być szkodzony jako grzesznik? I czy to znaczy, iż mamy czynić zło, aby stał się z niego dobro? - jak nas niektórzy oczerniają i jak nam zarzucają, że tak mówimy. (Rz 3,7-8)

Wyjaśnij swoje stanowisko przyznając, że:

- Niekoniecznie byłem niewinny:

Sumienie nie wyrzuca mi wprawdzie niczego, ale to mnie jeszcze nie usprawiedliwia. Pan jest moim świadkiem. (1 Kor 4,4)

- To, co głosiłbyś utworzone przez niego:

*Kim jest Apollos? Albo kim jest Paweł? Śługami, przez których uwierzyliście według tego, co każe Pan. Ja się cieszę, Apollos podlewa, lecz Bóg daje wzrost. (1 Kor 3,5-6)
Według danej mi księgi Bożej, jako roztropny budowniczy, położyłem fundament, kto inny zaś wznosi budynek. (1 Kor 3,10)*

- Czasem nie byłem nawet pod wpływem boskiego natchnienia, czy nie miałem przewodnictwa, lecz przemawiałem od siebie:

Pozostałem za mówiącego, nie Panie! (1 Kor 7,12)

To, co powiem, nie według Pana powiem, lecz jakby w szale stwie, mając rzekomy powód do chluby. (2 Kor 11,17)

Nie mam za nakazu Pańskiego co do dziewic, lecz daj radę jako ten, który - wskutek doznanego od Pana miłosierdzia - godzinę jest, aby mu wierzono. (1 Kor 7,25)

- Głosił on mistyczną doktrynę zmartwychwstania Jezusa na tym wiecie jako jedną ze swych własnych ewangelii:

Pamiętaj na Jezusa Chrystusa, potomka Dawida! On według Ewangelii mojej powstał z martwych. (9) Dla niej znosisz niedolę a do wiążów jak zoczy ca; ale słowo Boże nie uległo skrpowaniu. (2 Tym 2,8-9)

Za odstąpienie od oryginalnych nauk Jezusa (pokój z nim) Paweł został zganiiony przez Jakuba, brata Kościoła w Jerozolimie i młodszego brata Jezusa (pokój z nim). Jakub postrzegając Pawła za kogoś nie lepszego niż zdrajcę i osobę skalaną, dlatego też kazał Pawłowi i jego uczniom zgodzić się z prawem (Dz 21,22-24).

W procesie wzajemnego dopasowywania się z poganami, rzymska niedziela została schrytyzowana, by zająć miejsce żydowskiego Sabatu (od zmierzchu w piątek do zmierzchu w sobotę); tradycyjne narodziny boga-Satana (25 grudnia) zaczęły być obchodzone jako narodziny Jezusa (pokój z nim), a pogańskie wiosenne święto odnowy (Świętynia) zostało przejęte jako święto schrytyzowanych nauk o zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa. Wprowadzony został nawet indo-europejski koncept trój-jedynego boga; tała strójca była i nadal pozostaje nieprzyzwoita dla hebrajsko/semickich tradycji religijnych.

NAUKI PAWŁA:

i) Odno do Prawa:

Teraz zaś Prawo straciło moc nad nami, gdy umarliśmy temu, co trzymało nas w jarzmie, tak, jak i my spełnimy służyć w nowym duchu, a nie według przestarzałej litery. (Rz 7,6)

Prawo bowiem pociąga za sobą karzący gniew. Gdzie zaś nie ma Prawa, tam nie ma i przestępstwa. (Rz 4,15)

Zerwali cię wiary z Chrystusem; wszyscy, którzy szukacie usprawiedliwienia w Prawie, wypadli z łaski. (Ga 5,4)

A przeciwko kresom Prawa jest Chrystus, dla usprawiedliwienia każdego, kto wierzy. (Rz 10,4)

Dlatego pominiwszy podstawowe nauki o Chrystusie przenieśmy się do tego, co doskonałe, nie zakładajmy ponownie fundamentu, jaki stanowi: pokuta za uczynki martwe i /wyznanie/ wiary w Boga, (Heb 6,1)

Tym sposobem Prawo stało się dla nas wychowawcą, /który miał prowadzić / ku Chrystusowi, abyśmy z wiary uzyskali usprawiedliwienie. Gdy jednak wiara nadeszła, już nie jesteśmy poddani wychowawcy. (Ga 3,24-25)

Te stwierdzenia oznaczają, że choć do przestrzegania Prawa zobowiązany był Jezus (pokój z nim), nie był do niego zobowiązany Paweł i jego zwolennicy! Pamiętajcie co Jezus (pokój z nim) powiedział: „jakby niemal przewidział” w swoim pozycjach Paweł:

*Zaprawdę bowiem powiadam wam: Dopóki niebo i ziemia nie przemienią, ani jedna jota, ani jedna kreska nie zmieni się w Prawie, a ja spełnię. **Ktokolwiek wiacie zniosły jedno z tych przykazań, choćby najmniejszych, i uczył tak ludzi, ten będzie najmniejszy w królestwie niebieskim. A kto je wypełnia i uczy wypełniać, ten będzie wielki w królestwie niebieskim. (Mt 5,18-19)***

ii) Odno do Zbawienia:

Paweł zaprezentował bardzo uproszczoną formę jakosi zbawienie, która była skrajnie różna od nauk Jezusa (pokój z nim):

Je eli wi c ustami swoimi wyznasz, e Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, e Bóg Go wskrzesi z martwych - osi gniesz zbawienie.(Rz 10,9)

Te dwie wersje postaci Chrystusa i jego przesłania (Ewangelii) ka nam zada pytanie, czy Paweł mógł lepiej pojąć znaczenie Ewangelii niż sam Jezus (pokój z nim)?!

ORZECZENIE JEZUSA

Pytanie: kogo z nich dwóch nie ma zastrzeżenia - nie musi pozostać bez odpowiedzi. Sam Jezus (pokój z nim) dał nam na nie odpowiedź; poza tym to on był głównym Wyśłannikiem Boga; tak naprawdę przepowiedział on taką sytuację. Odpowiedź znajdziemy i następujących wypowiedziach:

a) Jezus (pokój z nim) jasno stwierdził:

Uczcie nie przewyższajcie nauczyciela ani sług swego pana. (Mt 10,24)

Możemy to jedynie podsumować tak, że Paweł nie ma uprawnień do zniesienia bądź zastąpienia tego, co jasno i otwarcie powiedział sam Jezus (pokój z nim).

b) Jezus (pokój z nim) nie uczył niczego w tajemnicy, ani też niczego skomplikowanego. Mówił o jego słowami:

Jezus mu odpowiedział: Ja przemawiałem jawnie przed wiatem. Uczyłem zawsze w synagodze i w wieśniach, gdzie się gromadzą wszyscy ludzie. Potajemnie zaś nie uczyłem niczego. (J 18,20)

To otwarte nauczanie jest prawdą z wcześniejszych objawień Boga:

Ja jestem Pan i nie ma innego. Nie przemawiałem potajemnie, w ciemnym zakamku ziemi. (Iz 45,18-19)

Zatem Paweł nie może być usprawiedliwiany, kiedy odrzuca nauki samego Jezusa (pokój z nim), a w ich miejsce ustanawia skrajnie różną, stworzoną przez siebie teologię, pod nazwą Chrystus. Czy możemy uwierzyć, że:

- Jezus (pokój z nim) za swego życia nauczał wybranych przez siebie uczniów, a czego innego nauczał Paweł już po odejściu z tego świata, czyniąc swe przesłanie niespójnym?

- Nauki Jezusa (pokój z nim) głoszone jego uczniom były bezużyteczne, a jego misja życiowa była daremna, skoro później jego sprawdzili zwolennicy głosili coś całkiem innego?

c) W rzeczywistości ci Jezus (pokój z nim) nakazał jasno, byście czynili dzieła, które on sam czynił

Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto we Mnie wierzy, będzie dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję i (J 14,12)

Jezus tak naprawdę postrzegał słuchanie swych nakazów jako test miłości ci do niego i przyjaźni z nim:

Jeśli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania. (J 14,15)

Kto ma przykazania moje i zachowuje je, ten Mnie miłuje. (J 14,21)

Wy jesteście moimi przyjaciółmi, jeśli będziecie to, co wam przykazuję. (J 15,14)

Jak wiacie, Kościół mógł zaakceptować to, że Paweł wywyższył siebie z bycia posłusznym nakazom Jezusa (pokój z nim) i nauczał innych tego samego?

d) Nic nie może być jaśniejsze niż odpowiednia przypowieść dotycząca tych dwóch wersji chrześcijaństwa, którą opowiedział sam Jezus (pokój z nim). Tym, którzy nazywali go Panem opowiedział on:

Czemu to wzywacie Mnie: Panie, Panie, a nie czynicie tego, co mówi? Pokażcie mi, do kogo podobny jest kałdy, który przychodzi do Mnie, słucha słów moich i wypełnia je. Podobny jest do człowieka, który buduje dom: wykopał sobie bok i fundament zakładał na skale. Gdy przyszedł powódź, potok wezbrany uderzył w ten dom, ale nie zdołał go naruszyć, ponieważ był dobrze zbudowany. Lecz ten, który słucha, a nie wypełnia, podobny jest do człowieka, który zbudował dom na ziemi bez fundamentu. [Gdy] potok uderzył w niego, od razu runął i upadek jego był wielki. (Łk 6,46-49)

Ten fundament może na być zrozumiany jako czysty monoteistyczny wiary Abrahama i Boskie Prawo, o to, co głosił Jezus (pokój z nim). W rzeczywistości ci, gdy Jezus (pokój z nim) nauczał swych ludzi, porównywał siebie do Abrahama jako autentycznego rzecznika Boskiego przesłania (J 8,31-59)

OSTRZEŻENIE JEZUSA

Jezus (pokój z nim) ostrzegł tych chrześcijan, którzy nie podążali za nim. Posłuchajcie proszę uważnie ostrzeżenia:

Nie kałdy, który Mi mówi: Panie, Panie!, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wolę mojego Ojca, który jest w niebie. Wielu powie Mi w owym dniu: Panie, Panie, czy nie prorokowali my moc Twego imienia i nie wyrzucali my złych duchów moc Twego imienia, i nie czynili my wielu cudów moc Twego imienia? Wtedy

o wiadczy im: Nigdy was nie znałem. Odejdźcie ode Mnie wy, którzy dopuszczacie się nieprawość ci! (Mt 7,21-23)

Ostrzegacie ludzi przed niedbałymi postawami wobec tak istotnych kwestii:

A powiadam wam: Zkażę dego bezużytecznego słowa, które wypowiedzi ludzie, zdam sprawę w dzień sądu. Bo na podstawie słów twoich będziesz uniewinniony i na podstawie słów twoich będziesz potępiony. (Mt 12,36-37)

Sprawą najwyższej wagi jest, by dowiedzieć się, która sylwetka Jezusa (pokój z nim) jest właściwa. Chrześcijanin musi być uważny w swej wierze i nauczaniu innych w swojej ewangelii. Czy Pawłowa interpretacja „Chrystusa” może być właściwsza, anieli wypowiedzi samego Jezusa (pokój z nim)?

PODSUMOWANIE

1. Islam i oryginalne chrześcijaństwo pod względem konceptu czy pochodzenia nie są różnymi religiami.
2. „ISLAM” jest tak naprawdę religią biblijną. Islamskie wierzenia i praktyki mają całkowite oparcie w Biblii, zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie.
3. Przesłanie islamu przyniesione przez Muhammada (pokój z nim) jest kontynuacją i dopełnieniem tej samej abrahamowej wiary, której nauczał Izaak, Jakub, Mojżesz, Dawid, Jezus (pokój z nimi) i wszyscy inni prorocy. Wszyscy oni, a także ich zwolennicy, byli „MUZU/ MANAMI” w najprawdziwszym tego słowa znaczeniu.
4. Chrześcijaństwo praktykowane dzisiaj jest jedynie zafałszowane i zniekształcone formą objawionej monoteistycznej religii „ISLAMU”. Muzułmanie są prawdziwymi zwolennikami historycznego Jezusa Chrystusa (pokój z nim).

Dodatek ó A

MOHAMMED W BIBLI

(Zaczerpni te z artykułu dr Jamala Badawi, który ukazał się w *Al-Ittehadö*, wydanie styczeń-marzec 1982, opublikowanego przez Muslim Students Association of US and Canada, Plainfield, Indiana, USA. Cieszy się tym uznaniem.)

Zwracając się do Biblii, kto może pospieszyć i spytać: Czytałem Biblię kilka razy, ale nigdy nie widziałem tam imienia Mohammed; Jak jest uzasadnienie tytułu *„Mohammed w Biblii*? Wielu chrześcijańskich teologów nie znajduje trudno ci we wskazaniu tego, co postrzegają za jasne proroctwa dotyczące nadejścia Jezusa. A gdzie w Starym Testamencie pojawia się imię Jezus? Nigdzie! Zasadniczym pytaniem jest, czy sylwetka *„Proroka* który miał nadejść się urzeczywistniła, czy te nie, i kto pasuje do tej sylwetki?

Jest kilka starotestamentowych proroctw, które przez długi czas były błędnie interpretowane, jakoby odnosiły się do Jezusa, a które tak naprawdę odnoszą się do Proroka Mohammeda. Sylwetka Proroka Mohammeda była tak jasna dla wielu jego współczesnych żydów i chrześcijan, że wielu z nich przyjęło go (Mohammeda) jako wypełnienie licznych biblijnych proroctw.

I

Jedno z takich proroctw znajduje się w Księdze Powtórzonego Prawa, w której zacytowane są słowa Proroka Mojżesza:

I odrzekł mi Pan: Dobrze powiedzieli. (18) Wzbudź im proroka spośród ich braci, takiego jak ty, i wstaw jego usta moje słowa, by dzie im mówić wszystko, co rozkażę.
(Pwt 18,17-18)

W proroctwie tym zawarte są trzy ważne elementy:

- i) Prorok nadejdzie spośród braci Izraelitów

- ii) Prorok ten będzie jak Moj eszö
- iii) Bóg włoży Swoje słowa w usta tego proroka.

Przyjrzyjmy się bliżej każdemu z tych elementów:

1. PROROK SPO RÓD BRACI IZRAELITÓW

Te słowa zostały skierowane do Izraelitów. Najbardziej znanymi braćmi Izraelitów (potomków Abrahama poprzez jego drugiego syna ó Izaaka), są Izmaelici (potomkowie Abrahama poprzez jego pierwszego syna ó Izmaela). Oczywiście braćmi narodu nie może być jakieś plemię czy rodzina z tego narodu, lecz musi to być inny naród, spokrewniony z nim rasowo. Biblia tak określa Izraelitów braćmi Izmaelitów (np. w Księdze Rodzaju 25,18).

2. PROROK JAK MOJ ESZ

Czasem utrzymuje się, że prorokiem jak Moj eszö był Jezus. Przecież w końcu obaj byli Izraelitami i nauczycielami religijnymi. Czy ta przepowiednia naprawdę dotyczy Jezusa?

Zacznijmy od tego, że sam Jezus był Izraelit, nie bratem Izraelitów, co pokazuje, że to konkretne proroctwo nie dotyczy nadejścia Jezusa, lecz innego proroka jak Moj eszö. Tym prorokiem nie mógłby być nikt inny niż Prorok Mohammed.

Poniżej znajduje się porównanie kilku istotnych cech Moj esza, Mohammeda i Jezusa, które mogą wyjaśnić to samo „Proroctwo”, które miało przyjść po Moj eszu.

Obszar porównania	Moj esz	Mohammed	Jezus
1. Narodziny	Zwyczaj	Zwyczaj	Niezwyczaj
2. Wzrost	Zwyczaj	Zwyczaj	Niezwyczaj
3. Życie rodzinne	Żona, dzieci	Żona, dzieci	Bez żony
4. Zawód	Prorok i przewodawca	Prorok i przewodawca	Jedynie Prorok
5. Wymuszona emigracja	Do Medii	Do Medyny	Nigdzie, nie było tak wiele jego zwolenników
6. Starcia (militarne) z wrogami	Po ciągły kontaktowy	Po ciągły kontaktowy	Bez żadnych podobnych starć
7. Wyniki starć	Zwycięstwo fizyczne i moralne	Zwycięstwo fizyczne i moralne	Zwycięstwo moralne
8. Spisywanie objawienia	Za jego życia	Za jego życia	Po jego odejściu

9. Charakter nauk	Duchowe, prawne	Duchowe, prawne	Głównie duchowe
10. Przyjcie ich przywództwa (przez ich ludzi)	Odmowa, następnie akceptacja	Odmowa, następnie akceptacja	Odmowa (wśród Izraelitów)

Powyższa tabela pokazuje nie tylko, że Mojżesz i Muhammad byli bardzo podobni pod wieloma względami, ale także to, że Jezus nie pasuje do tego konkretnego proroctwa.

3. BÓG WYKŁAD SŁOWA W USTA TEGO PROROKA

Ogólnie mówiąc opis ten może odnosić się do wysłannika Boga, który przekazuje ludzkości przesłanie Boże. Skoro przesłanie może przybyć na żłapanych tablicach, jak wierzy się, że byłoby w przypadku Mojżesza, to te specyficzne słowa z powyższego wersetu są wyraźnym opisem rodzaju objawienia, jakie otrzymał Mohammed. Anioł Gabriel przybywał do niego i dyktował mu określone fragmenty Koranu, które następnie zostały przez Proroka Mohammada dokładnie zapamiętane, tak jak jest to

Ważne jest czy autorstwo Mohammeda nie było w żaden sposób wplątane w to, co wypowiadał Bóg (Koran) z jego ustami. Tak jak opisuje sam Koran: *{On (Mohammed) nie mówi pod wpływem namiarów ci. To jest tylko objawienie, które mu zostało zesłane.}* [Koran 53:3-4]. Na wielu stronach w Koranie Mohammed otrzymuje polecenia takie jak: śpiewaj, przypominaj, sprzekaj; inne strony zaczynają się takimi wyrażeniami jak: *ś powiedz twój Panie, podczas gdy na innych czytamy: ś spytaj ci (Mohammedzie) powiedz*

II

W Księdze Rodzaju czytamy, że po narodzinach Izmaela, a przed narodzinami Izaaka, Bóg zawarł z Abrahamem obietnicę pogodzenia jego potomków:

Oto moje przymierze z tobą: staniesz się ojcem mnóstwa narodów. (Rdz 17,4)

Syna z tej niewolnicy uczyni również wielkim narodem, bo jest on twoim potomkiem. (Rdz 21,13)

Wypełnienie Boskiej obietnicy poprzez izraelskie odgańlenie potomstwa Abrahama jest jasne i wystarczająco wyraźne podkreślenie w Biblii. A jak ta obietnica wypełniła się poprzez izraelskie odgańlenie drzewa rodzinnego Abrahama? Po Jezusie, ostatnim izraelskim wysłanniku i proroku, nadszedł czas na wypełnienie się Bożej obietnicy pogodzenia

Izmaela i jego potomstwa. Niecałkowicie 600 lat po Jezusie przybył ostatni wysłannik Boga, Muhammad, potomek Abrahama poprzez Izmaela, którego zwolennicy stanowią jedną piątą całej populacji we wszystkich zakątkach ziemi.

Najbardziej odkrywczą notką jest ta znaleziona w Księdze Izajasza, rozdział 42, która nawiązuje do Kedara, syna Izmaela, a żaden inny potomek Izmaela nie pasuje do tego opisu, jedynie Prorok Muhammad:

1. *Oto mój Sługa, którego podtrzymuj. Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawię, że Duch mój na Nim spocznie i On przyniesie narodom Prawo. (Iz 42,1) [w wersecie 19 nazywany tak i „Moim posłańcem”]*

Z pewno ci wszyscy prorocy byli w rzeczywistości sługami, posłańcami i wybranymi Boga. Jednak żaden z proroków w całej historii nie jest tak powszechnie nazywany tymi specyficznymi tytułami (po arabsku odpowiednio: abduhu, rasuluhu, oraz mustafa) jak Muhammad. Już samo wyznanie wiary, poprzez które człowiek staje się muzułmaninem, brzmi: „Zaświadczam, że nie ma bóstwa poza Allahem i zaświadczam, że Muhammad jest Jego Sługą i Wysłannikiem”. Praktycznie to samo muzułmanie powtarzają pięć razy dziennie tuż przed rozpoczęciem się modlitwy i minimum dziewięć razy na dzień podczas obowiązkowych modlitw. Najbardziej rozpowszechnionym tytułem Proroka Mohammeda od czasu rozpoczęcia się jego misji a do dzisiaj jest Rasuł Allah (Wysłannik Allaha). Koran nadaje mu taki właśnie tytuł

2. *Nie zniech ci się ani nie zaciemnie, a utrwali Prawo na ziemi... (Iz 42,4); i góruje m stwem nad nieprzyjaciółmi. (Iz 42,13) i On przyniesie narodom Prawo. (Iz 42,1).*

Porównując życie i misję Jezusa i Muhammada dostrzegamy, że Jezus niejednokrotnie wyraził jakby żal z powodu odrzucenia go przez Izraelitów. Jezus nie był wystarczająco dumny, by móc zagrozić nad swymi wrogami (nie licząc zwyczajnie moralnego, które jest cechą wspólną wszystkich proroków). Z drugiej strony w przypadku Proroka Muhammada nie dostrzegamy ani śladu zniechęcenia, nawet w najbardziej krytycznych momentach jego misji. Po ostrej walce z górnymi nad nieprzyjaciółmi, ustanowił silną społeczność wiernych, którzy naprawdę utrwalili Prawo wśród pogan.

3. *Nie będzie wołać podnosi głosu, nie da się krzyku swego na dworze. (Iz 42,2)*

Był to nie tylko wyraz na cechach i znak skromności, lecz tak naprawdę był to ucieleśnienie objawienia, jakie zostało mu dane. (*Niech kroki twoje będą skromne! Zniży swój głos!*) [Koran 31:19]

4. *i a Jego pouczenia wyczekuj wyspy. (Iz 42,4)*

Jedynym prorokiem, który przybył po tej przepowiedni z kompletnym i wyczerpującym kodeksem prawnym był Prorok Muhammad. Prawo objawione mu rozprzestrzeniło się w stosunkowo krótkim czasie do wszystkich zakątków ziemi.

5. *Aby otworzyły oczy niewidomym, a aby z zamknięcia wypuściły je ciemność, z wiązania tych, co mieszkają w ciemności. (Iz 42,7)*

Ludzie, którzy byli w ciemności bez światła, wyszli do światła prawdy dzięki pomocy Proroka Muhammada. Wielu z tych, którzy byli przeciwni prawdzie i ostro go zwalczało, później stało się najbardziej pobożnymi wiernymi. Ich ślepotę naprawdę zostało uleczone. Bóg zwraca się do Proroka Muhammada, opisując Koran: *{Oto Księga; posłałem ją do ciebie, aby wyprowadziłem ludzi z ciemności ku światłu}* [Koran 14,1]

6. *Ja, któremu na imię jest Jahwe, chwała moja nie odstąpi od siebie. (Iz 42,8)*

Największą chwałą, jaką człowiek otrzymuje od Boga jest to, że zostaje wyznaczony na Jego posłańca do ludzkości, oraz że otrzymuje Jego cudowne objawienie. To nie tylko odnosi się do Proroka Muhammada, ale wyjątkowo dobrze pasuje do niego jako do ostatniego wysłannika i proroka Boga, gdy jest on ścieżką do wszystkich proroków, jak opisuje go Koran [33:59]. Minęło już 1400 lat odkąd Muhammad został posłany, a wraz z nim zesłany został Koran, jednak nie był prawdziwym prorokiem, tak wielkiego i mającego taki wpływ na ludzkość, by móc go porównać z takimi postaciami jak Abraham, Mojżesz, Jezus i Muhammad. Nie znajdujemy tego w Koranie żadnej wiarygodnej księgi, która miałaby taki wpływ na ludzi i utrzymywać go w takim stopniu.

7. *pieśń nową, chwała Jego od krańców ziemi! (Iz 42,10)*

Nowa pieśń może być określeniem nowej księgi w języku innym niż język ksiąg izraelskich. Jest to spójne ze wzmianką, że językiem obcym przemawiał bóg, zawartą w Izajaszu 28,11. Chwała Boga jest wyśpiewywana w języku arabskim pięć razy dziennie z minaretów milionów meczetów na całym świecie (świat krańców ziemi).

8. *Niech głos podniesie pustynia z miastami, osiedla, które zamieszkuje Kedar. Mieszkańcy Sela niech wznoszą okrzyki, ze szczytów gór niech nawoływają radość! (Iz 42,11)*

Kedar był drugim synem Izmaela (Rdz 25,13). Świątynnym prorokiem, który przybył z potomków Izmaela jest Muhammad. Jego wrogowie, którzy byli zwodzeni przez swoich przywódców bédzielnymi synami (jak opisuje ich Izajasz 21,17), ostatecznie przyjęli islam. Rzeczywiście mieli oni powód by się podnosić i śpiewać o chwale Boga, oraz śpiewać okrzyki ze szczytów gór. Możliwe, że jest to nawiązanie do wykrzykiwania *š*Oto jestem (do Twoich uszu) Allahu, oto jestem; nie masz Boga innego towarzysza, oto jestem; zaprawdę,

do Ciebie należą wszelka chwała, cześć i królestwo i to, które jest wywyższane każdego roku z Góry Arafat nieopodal Mekki przez ogromną liczbę muzułmanów z całego świata jako część corocznych rytuałów związanych z pielgrzymką do Hadżd.

Dodatek ó B

MOHAMED ó PRZEPOWIEDZIANY PRZEZ JEZUSA (POKÓJ Z NIMI OBOMA)

(Ten artykuł autorstwa S.S. Mufassir, byłego pastora Kościoła Baptistów, jest zaczerpnięty z Impact International, 33 Stroud Green Road, London N4 3EF, UK, 28 grudnia 1973. Cieszy się z waszym uznaniem.)

Jest zdumiewające, co wiele rzeczy, które chrześcijanie, czytając Nowy Testament nie zauważają, nawet przy najbardziej gruntownym czytaniu, gdy ich punkt widzenia oraz ich badawcze spojrzenie jest uważnie kontrolowane przez oficjalne dogmaty Kościoła. Mój przypadek jest pouczający. Dorastałem i zostałem ochrzczony w Kościele baptystów i wiele czasu spędziłem w swojej młodości na poważne badanie Biblii i dziedziny religii. Byłem wciąż jeszcze młodzieńcem, gdy zostałem pastorem. Myślałem, że dobrze znam Biblię. Zabrzmiało to paradoksalnie, ale muszę przyznać, że jako chrześcijanin nigdy nie miałem tak kompletnej wiedzy na temat Biblii, jak zdobyłem po tym, jak zostałem muzułmaninem. Powodem jest to, że ogólnie chrześcijańska interpretacja stanowi puzzle z wieloma brakującymi częściami, których może dostarczyć jedynie islam. Chrześcijaństwo postrzegaj Biblię jako zakochanie samo w sobie, choć w rzeczywistości jest ona jedynie kierunkowskazem wskazującym drogę do czegoś dalszego, co wówczas jeszcze nie nadeszło. Zanim się to stało, Biblia była niekompletna, niedopełniona Księgą, a wiele z jej głębokich proroctw nie mogło być do końca zrozumianych. Chrześcijańscy teolodzy i uczeni, chociaż insynuując różne wyjaśnienia, często mylili się przy wyznaczaniu przedwcześnie przepowiedni o tych przebiegach przyszłości. Kiedy proroctwa już się spełniły, te błędne domysły przyjęły status dogmatu, za lepszą chrześcijańską, by może na końcu zrealizować swoje własne wierzenia.

Wyjątkowym przykładem ryzyka takiej pochopnej interpretacji jest standardowa chrześcijańska egzegeza Jana 14,16-17 i Jana 16,7-14. Wierząc chrześcijańskim uczonym na słowo przyjmujemy, że uznane zapisy tekstów greckich są rzeczywiście słowami Jezusa, pokój z nim. W tych wersach Jezus podsumowuje swoje własne misje, pokazując jej przejściowy status jako ogniowo pomiedzy wcześniejszymi i przyszłymi prorokami. Znaczące jest, że Jezus nigdy nie nazwał siebie ostatnim prorokiem, ani nawet prorokiem dla wszystkich, choć chrześcijaństwo później zaczęło go tak właśnie postrzegać. Przeciwnie, gdy uważnie przeczytamy teksty greckie zamiast kreda ustanowionych Kościołów, Jezus swoich wskazuje na nadejście po nim innego proroka, który:

1. b dzie szczególnie prawdomówny i godny zaufania,
2. b dzie naucza tylko tego, co objawi mu Bóg, oraz
3. uhonoruje Jezusa przez wyprowadzenie logicznych wniosków z jego misji proroczej.

Cech charakterystyczny tego, co nazywane jest biblijnym proroctwem, jest to, że daje ono jedynie zarysy, które stają się całkowicie wyraźne jedynie po ujawnieniu rzeczywistości. Dlatego nie mamy tu w słowach Jezusa konkretnych, w stylu wyimaginowanej węgelskiej Ewangelii Barnabyö, że mnie przyjdzie Ostatni Prorok, Mohammed bin Abdullahö. Lecz biblijne proroctwo ma pewne zabezpieczenia, które sprawiają, że zamierzona interpretacja nie pozostawia cienia wątpliwości. Nowy Testament przekazuje, że Jezus powiedział:

Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga? I we Mnie wierzcie! Idźcie przeciwko przygotowanej dla was miejscy, abyście mogli prosić Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był zawsze - Ducha Prawdy. (J 14,1;16-17)

Jezus mówi, że prorok, który przyjdzie po nim będzie prawdziwym wysłannikiem wyznaczonym przez Boga, który ó tak jak Jezus ó będzie posiadał niebiańskie Objawienie od Boga, nauczając nie wędnych słów, lecz tego, co Bóg nakazuje mu mówić :

Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszy, i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego wewnątrz i wam objawi. (Jan 16,13-14)

Dodatkowo wiemy, że ten mający nadejść prorok nie odrzuci misji Jezusa, lecz ją uzna i w pełni chwali Jezusa, oczyszczając go od wszelkich fałszywych doktryn, jakie przypisali mu ludzie. W odróżnieniu od innych ogólnie, prorok ten nie ukryje misji Jezusa, lecz podejmie się podsumowania tej misji. Teraz pytanie: **Kto to będzie?** Jezus nazywa go Parakletemö. Nie możemy wykluczyć opinii, że to, co Jezus naprawdę powiedział w swym języku aramejskim byłoby bliższe znaczeniu podobnego słowa greckiego Periklytö, Wywołanyö, oraz że Janö, nieznanego pisarza w drugim wieku ery chrześcijańskiej ó zamieścił przez pomyłkę słowo Parakletö.

Jednakże dokładne i prawdziwe jest pozytywne i przekonujące dowodzenie, że będziemy kontynuować, wierząc na słowo, gdy *nawet w tej co prawda wadliwej formie* będzie w nim zadziwiający blask wiatru prawdy.

Przez wieki wiatr chrześcijański, bazując na przekładzie Biblii Króla Jakuba, tłumaczył Parakletaö jako Pocieszycielaö, co nie oddaje dokładnego znaczenia słowa Parakletö. Nawet tak, Pocieszycielö byłby pasującym tytułem do tego, który jest Miłosierdziem wszelkich stworzeń. Jednak Parakletö oznacza szercznikaö, kogoś, kto broni spraw innych, kto daje rady. Słowo to wskazuje na kogoś, kto będzie adwokatem i doradcą dla ludzkości,

kto ó jak mówi Koran ó b dzie *harisun alajkum*, štroszcz cym si o wasze dobroö. (W ten sposób sŒwo šadwokatö jest synonimem sŒwa šrzecznikö w sensie prawnym). Innym znakiem b d cym ochron prawdziwego znaczenia tych wersetów jest to, e šParakletö ten b dzie tak e nazywany šDuchem Prawdyö (po grecku *to pneuma tees aleetheais*). Jasnym jest, gdy kto zwróci uwag , e nowotestamentowe greckie sŒwo *pneuma* mo e oznacza šmaj cego duchow Œczno ö, tzn. osob natchnion , a tak e šduchaö jako takiego. (*Grecko-angielski Leksykon do Nowego Testamentu* autorstwa Wielebnego Thomasa S.Green). Dlatego *to pneuma tees aleetheais*, šnatchniony prawdomównyö oznacza, e šParakletö ten byŒby tak godny zaufania i prawdomówny przpy wywi zywanu si ze swego obowi zku wobec Boskiego Objawienia, e šPrawdomównyö czy šGodny zaufaniaö byŒby tytuŒmi na jego okre lenie. Greckie *aleethais* odpowiada dokŒdnie arabskiemu sŒwu *amin*, a šAl-Aminö, šGodny zaufaniaö, byŒ wczesnym przydomkiem Mohammeda, pokój z nim.

Jaki lekkomy lny wydawca nie byŒzadowolony z wyra enia šduch prawdyö, albo go nie zrozumiaŒ podsumowaŒ e musi to by to samo, co šDuch wi työ. SŒwa z Jana 14,26, które identyfikuj šParakletaö z Duchem wi tym, s tego efektem. Takich sŒw nie znajdujemy w adnym innym miejscu i najwyra niej s dodatkiem do tekstu. Jednak ta pochopna interpretacja, niepewny tekst, jest powszechnie akceptowany przez Ko ciöŒ dla wyja nienia tego, kto to jest šParakletö. Jednak Jezus mówiŒnie o kim , kto ju jest obecny, lecz o kim , kto ma dopiero nadej . Je li chodzi o wi tego ducha, anioŒ objawienia, jego obecno byŒ ju oczywista. ZnaŒgo Dawid i prosiŒBoga: *nie odbieraj mi wi tego ducha swego! (Ps 51,13)*. wi ty duch byŒju obecny w czasie misji Jezusa, jest to fakt, który Nowy Testament jasno przyznaje (por. *Mt 3,16-17; 12,27-33*, itp.). ByŒby niepowa ne i zbyteczne, by Jezus mówiŒ nadej ciu w przyszŒ ci (šprzyjdzieö, šda wamöi) czego , co ju istniaŒ.

Jezus wskazuje na fundamentalne rozró nienie pomi dzy šParakletemö a innymi prorokami: šaby byŒz wami na zawszeö. To tak samo, jakby powiedzie : šOstatni Prorok, którego misja b dzie trwaŒ, nie b dzie potrzeby wysyŒania adnych innych prorokówö. Innymi sŒwy Jezus mówi: **šŒŒchajcie, musz niedŒgo odej , moja misja pomi dzy wami zostaŒ jako czona. Ale poprosz naszego Pana, aby wam wysŒŒ innego wychowawc , proroka, który b dzie dla was przewodnikiem na wiekiö.**

Aby ostatecznie udowodni , e šJanö pojmuwaŒParakletaö jako osob z krwi i ko ci, a nie jako bezcielesnego ducha czy anioŒ, w innej ksi dze Nowego Testamentu przypisanej jego autorstwu (*1 Jan 2,1*) u yŒon tego samego sŒwa w odniesieniu do Jezusa: *šmamy Rzecznika* (gr. *parakleetos*, przeŒ one wcze niej jako šPocieszycielö) *wobec Ojca - Jezusa Chrystusa sprawiedliwegoö*. Jezus jako wysŒannik Boga postrzegany byŒjako šParakletö; termin ten nie byŒwi c przez wczesnych chrze cijan rozumiany jako kto o nadprzyrodzonym charakterze. Faktem jest, e šParakletö, šAdwokatö czy šRzecznikö odnosi si do czŒwieka, osoby otrzymujcej natchnienie ó co jest wŒciwym znaczeniem sŒwa *pneuma* ó a nie šduchemö jako takim. ci le mówi c, znaczenie sŒwa šParakletö jest niemal synonimem sŒwa šprorokö, z naciskiem na nauczanie i dawanie rad jako cz misji proroczej. Gdy Jezus powiedziaŒinnego Parakletaö w Janie 14,16, znaczy to šinnego proroka, wyrö niaj cego si

ze względu na swe nauki i porady. Co więcej, Jezus określa, że ten „Paraklet” będzie kimś, kto „będzie z nami na zawsze”, ostatni i niezmienny.

Jest jeszcze inna możliwość, jak dopuścić może osoba naprawdę dociekliwa. Jest w historii biblijnych przekazów tekstowych wiele przykładów, gdzie słowa zostały *dodane*, w odniesieniu do tekstów hebrajskich i greckich; podobnie też są przykłady, gdzie słowa, czy nawet całe zdania, zostały pominięte przez kopistów, zwłaszcza tam, gdzie litery pominiętego słowa były podobne do innego słowa, występującego wcześniej lub później. W dawnych tekstach litery były połączone, bez robienia przerw, więc słowa Jezusa w Janie 14,16 wyglądałyby tak, jak w tym greckim tekście:

KAIEGOEROOTEESOOTONPATERAKAIALLONPARAKLEETONDOOSEIUMIN.

Później słowa zostały podzielone, więc mamy:

KAI EGO EROOTEESOOTON PATERA KAI ALLONP PARAKLEETON DOOSEIUMIN.

(I poprosz ojca, a on da wam innego Parakleta).

Chodzi o to, że ten grecki „Paraklet” w tekście może nie być zniekształconą formą słowa „Periklyt”. Oryginalny tekst mógł również dobrze zawierać oba słowa, lecz kto je pominął w późniejszym przepisywaniu, gdy były blisko siebie i o podobnej wymowie. Jedyne dalsze badania mogłyby rozwinąć tę kwestię, jednak jest całkiem prawdopodobne, że Jezus w oryginale powiedział:

„Poprosz naszego Pana, a On wyśle wam innego Radcę, Wychwalonego, który pozostanie z wami na zawsze”.

Nie jest to tylko hipoteza; stać się tak już z innymi wyrazami i zdaniami z greckiego Nowego Testamentu.

Jednak mimo to nie ma w całej historii **nikogo innego**, do kogo mógłby odnosić *Jan 14,16*, poza Mohammedem bin Abdullahem, pokój z nim. Chrześcijanie uznają, że wersety te nie odnoszą się do samego Jezusa, a pochopną identyfikacją „Parakleta” z Duchem w tym jest niemożliwa do utrzymania, biorąc pod uwagę inne wersety biblijne. Co więcej, **nikt inny** nie przyszedł jako prorok, dając oczekiwane uznanie dla misji Jezusa (*„On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego wnętrza i wam objawi”*) (Jan 16,14). **Nikt inny** nie poprowadził ludzi do całej prawdy (Jan 16,13). **Tylko jeden człowiek** od czasów Jezusa otrzymał Boskie Objawienie, i **tylko jeden człowiek** wstawia się jako Rzecznik czy Adwokat („Paraklet”) za ludzkość po wszystkie czasy, Wychwalany („Periklyte”) przez Boga i około miliard osób należących do wielkiej ludzkiej rodziny.